

Arrest

nr. 89 592 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 juni 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DELEU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 26 april 2010 een aanvraag in, voor een verklaring van inschrijving als werkende - EU-onderdaan.

Op 4 juni 2010 wordt aan verzoeker een verklaring van inschrijving gegeven en op 17 juni 2010 ontvangt verzoeker een E-kaart geldig tot 4 juni 2015.

Op 9 november 2011 wordt via de burgemeester van de stad Gent aan verzoeker gevraagd om informatie aangaande zijn actuele situatie voor te leggen.

Op 19 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 juli 2012. Dit is de bestreden beslissing die wordt gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: H.T. (...), Nationaliteit : Slovaakse Republiek,

Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...),

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende, verkreeg de bijlage 8 op 4/6/2010 en de E-kaart op 17/6/2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 9/11/2011 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen adhv recente bewijsstukken. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief en legde volgende documenten voor: ocmw- attest dd 12/6/2012 en bewijzen van tewerkstelling in 2011 (t/m 14/12/2011).

Uit voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene niet meer wordt tewerkgesteld sinds 15/12/2011.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer (art 40 §4 1° - wet 15.12.1980). Als werkzoekende voldoet hij evenmin gezien hij geen inschrijvingsbewijs bij de VDAB voorlegt, noch bewijzen van een reële kans op tewerkstelling, overeenkomstig artikel 50 §2 3° van het KB van 8/10/1981.

Uit het administratief dossier en het zelf voorgelegde OCMW-attest dd 12/06/2012 blijkt dat betrokkene sinds 1/1/2011 beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 1ste categorie als samenwonende. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Doordat uit de beslissing a quo blijkt dat het recht op verblijf in hoofde van verzoeker wordt beëindigd overeenkomstig art. 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 omdat verzoekster

- niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 van de Wet van 15.12.1980 en
- een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Doordat verweerster bij beslissing a quo poneert dat verzoeker op heden niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer.

Terwijl

A.

Zoals blijkt uit het opgegeven feitenrelaas, kan verzoeker onmogelijk als werkonwillig worden beschouwd.

Niet alleen liggen echter de bewijzen voor van het feit dat verzoeker:

- tewerkgesteld was als hulpwerkman bij (...) waar hij zowel handmatig als machinaal instond voor het poetsen van wagens. Hij startte deze job op 1 januari 2010 en eindigde op 31 juli 2010. (stuk 4)
- tewerkgesteld was via Konvert Interim van 23 tot en met 30 september 2011 als inpakker bij (...) in Assenede. (stuk 5)
- tewerkgesteld was via Daoust Interim op 5 en 7 oktober 2011 als arbeider. (stuk 6)
- tewerkgesteld was via Randstad van 7 november 2011 tot december 2011. (stuk 7)

Dat verweerster als overheid onmiskenbaar op de hoogte was van voormelde tewerkstellingen daar verzoeker de verkregen inkomsten aangaf in zijn personenbelasting zoals blijkt uit de voorgelegde aanslagbiljetten. (stuk 8)

Dat wat betreft art. 42bis §2 van voormelde wet van 15.12.1980, deze bepaling bovendien het volgende stelt:

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 °, in de volgende gevallen :

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; (...)"

Verzoeker toont ontegensprekelijk aan dat hij actief op zoek is gegaan naar werkgelegenheid doch werkloos werd onafhankelijk van zijn wil, zijnde om redenen van schaarste op de arbeidsmarkt en bijgevolg onvrijwillig werkloos is geworden en op heden nog steeds is.

De voorgelegde documenten bewijzen immers dat verzoeker ingeschreven staat als werkzoekende bij diverse interimkantoren. (stuk 9)

C.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis moet worden gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van diezelfde Wet schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet de motivering "afdoende" zijn, met andere woorden: pertinent en duidelijk te maken met de beslissing.

Ten deze dient opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is.

Verzoeker verwijst hiervoor opnieuw naar bovenstaande uiteenzetting betreffende de tewerkstellingsperiodes. Daarenboven heeft verzoeker - uit onwetendheid - niet alle documenten voorgelegd toen hem daarom werd verzocht, immers, verzoeker is wel degelijk altijd ingeschreven geweest als werkzoekende, en heeft verweerster bijgevolg niet met kennis van zaken een oordeel kunnen vellen.

D.

Dat bovendien de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op afdoende wijze zijn argumenten/verweer te formuleren.

Dat daarenboven dient gesteld dat een beslissing met dermate gevolgen voor verzoeker, gemotiveerd doch zonder in overweging name van voormelde feitelijkheden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken.

E.

Verzoeker merkt voorts op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij een taalcursus volgt om zich beter te integreren en dit de zoektocht naar een tewerkstelling mogelijk(er) zal vergemakkelijken.

F.

Dat gelet op de inspanningen die verzoeker leverde om een arbeidscontract in de wacht te slepen, zich meermaals tevreden diende te stellen met kortstondige tewerkstellingen doch de moed nooit opgaf en de zoektocht naar een job nooit staakte, verweerster in alle redelijkheid niet kon besluiten dat verzoeker een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

G.

Dat het aangevoerde middel dan ook als gegrond dient te worden verklaard en dat zodoende de bestreden beslissing dient te worden vernietigd;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 april 2009 een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving als werkende - EU-onderdaan.

Op 4 juni 2010 wordt aan verzoeker een verklaring van inschrijving gegeven en op 17 juni 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 4 juni 2015.

Op 9 november 2011 wordt aan de vreemdelingendienst van de stad Gent de volgende brief gericht:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden:

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches
- als zelfstandige: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-atteest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd te worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij werkloosheidsuitkering geniet.
- Als student: inschrijving bij een erkende school + bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering
- Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bijvoorbeeld attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf te verliezen.

Indien de partner / echtgenoot/ echtgenote een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomst art. 42ter §1, 3^e lid en/of art. 42quater §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd."

Verzoeker legt vervolgens verschillende interimcontracten en loonfiches neer alsook een uittreksel van de OCMW-steun die hij inmiddels ontvangt. Deze stukken komen overeen met de vier periodes die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift waarin hij interimwerk verrichtte.

Verzoeker stelt dat verweerder onmiskenbaar op de hoogte was van het feit dat hij actief was op de arbeidsmarkt en dat hij ook actief op zoek is gegaan naar werkgelegenheid, doch onafhankelijk van zijn wil werkloos werd om redenen van schaarste op de arbeidsmarkt. Verzoeker meent dat voorgelegde documenten bewijzen dat hij ingeschreven staat als werkzoekende bij diverse interimkantoren. Hij wijst hierbij ook op de bewijsstukken 9, die een inschrijvingsattest betreffen bij interimkantoor Randstad, opgesteld op 16 juli 2012, bij interimkantoor Daoust opgesteld op 4 oktober 2011, bij interimkantoor Asap, opgesteld op 16 juli 2012, een verklaring van Synergie interim dat verzoeker ingeschreven is sinds 18 juni 2010, en zijn dossier het laatst op 12 juli 2012 werd geactualiseerd. Hij meent dan ook dat hij zich wel degelijk in de uitzonderingsbepaling van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bevindt.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verweerder motiveerde aangaande de door verzoeker neergelegde documenten en de uitzonderingsbepaling van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet het volgende:

"Op 9/11/2011 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen adhv recente bewijsstukken. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief en legde volgende documenten voor: ocmw- attest dd 12/6/2012 en bewijzen van tewerkstelling in 2011 (t/m 14/12/2011).

Uit voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene niet meer wordt tewerkgesteld sinds 15/12/2011.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer (art 40 §4 1° - wet 15.12.1980). Als werkzoekende voldoet hij evenmin gezien hij geen inschrijvingsbewijs bij de VDAB voorlegt, noch bewijzen van een reële kans op tewerkstelling, overeenkomstig artikel 50 §2 3° van het KB van 8/10/1981."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met de periodes die verzoeker als interim aan het werk was. Evenwel concludeerde verweerder dat verzoeker sinds 15 december 2011 niet meer tewerkgesteld wordt. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verweerder onderzocht vervolgens of verzoeker in aanmerking komt voor de uitzonderingsclausule van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit de motieven blijkt dat verweerder niet betwist dat verzoeker onvrijwillig werkloos is geworden, doch vaststelde dat de periode van zes maanden, waarin het statuut van werknemer kan worden behouden, is verstreken. Verzoeker weerlegt met zijn argumenten deze vaststelling niet, zodat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat verzoeker niet kan worden beschouwd als werknemer in de zin van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens is verweerder nagegaan of verzoeker kan worden beschouwd als werkzoekende in de zin van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelde vast dat verzoeker geen inschrijvingsbewijs bij de VDAB

voorlegt, noch bewijzen van een reële kans op tewerkstelling. Verzoeker is het hier niet mee eens en wijst op het feit dat hij ingeschreven stond bij verschillende interimkantoren. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoeker deze bewijzen van inschrijving voor het eerst neerlegt naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift en dat verschillende inschrijvingen bovendien dateren van ná de bestreden beslissing. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met documenten die hem niet ter kennis werden gebracht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat hij uit 'onwetendheid' niet alle documenten zou hebben voorgelegd toen hem dit werd verzocht.

Uit de brief, waarbij aan verzoeker om bijkomende informatie werd verzocht, blijkt dat verweerder hem duidelijk heeft gewezen op het feit dat hij onder meer een attest van de VDAB dient voor te leggen in het geval hij werkzoekende is. Verzoeker kan dan ook niet redelijk beweren onwetend te zijn geweest, temeer hij ook gewezen werd op de mogelijke gevolgen die het niet voorleggen van de nodige bewijzen kan hebben voor zijn verblijfsstatuut. Het feit dat verweerder niet met kennis van alle gegevens zou hebben geoordeeld, is dan ook louter aan verzoeker zelf te wijten. Bovendien stelt de Raad vast dat verweerder expliciet motiveert dat verzoeker geen bewijs van inschrijving bij de bevoegde instantie, met name de VDAB heeft voorgelegd en dat verzoeker noch bij het toelichten van zijn actuele situatie, noch naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift een dergelijk inschrijvingsbewijs naar voor brengt. Ook het motief dat verzoeker geen bewijzen naar voorbrengt van het feit dat hij een reële kans maakt op de arbeidsmarkt wordt niet weerlegd. Wel in tegendeel nu verzoeker in zijn feiten uiteenzetting het volgende stelt: *“Verzoeker was constant en ononderbroken ingeschreven als werkzoekende bij diverse interim-bureaus. Evenwel bleek de toebedeling van een werkbetrekking voor hem bijzonder moeilijk, om niet te zeggen zo goed als onmogelijk: hij ving steeds bot inzake vacante betrekkingen.”*

Verzoeker wijst er tenslotte op dat hij volledig te goeder trouw is, nu hij een taal cursus volgt die de zoektocht naar werk mogelijkwerij zal vergemakkelijken en dat verweerder niet in alle redelijkheid kan besluiten dat hij een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, gelet op de inspanningen die hij leverde om een arbeidscontract in de wacht te slepen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de bewijzen van het volgen van een taal cursus voor het eerst voorlegt naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift, zodat verweerder hier geen rekening mee kon houden ten tijde van de bestreden beslissing.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, toonde verzoeker niet aan dat hij ingeschreven stond als werkzoekende bij de VDAB. Verweerder is bij het nemen van de bestreden beslissing bovendien nagegaan of verzoeker een recht had op verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij stelde evenwel vast dat verzoekers bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, nu hij sinds 1 januari 2012 beroep doet op financiële steun van het OCMW, zodat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Verzoeker weerlegt deze motieven niet, nu hij geenszins betwist dat hij sinds 1 januari 2012 steun ontvangt van het OCMW. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze concludeerde dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig om op grond van de gegevens in het administratief dossier vast te stellen dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 gestelde voorwaarden, noch als economische actieve, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zodat verweerder het verblijf kon beëindigen op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN